

Bạch Dương & Sư Tử

Chương 46 : Chương 46: /Ngoại truyện/ Đồng hồ Cát 10

Sáng sớm mừng một tết, Chung Trinh xách theo một bình giữ nhiệt, mang đôi giày tuyết thật dày của cô, đi vào cửa chính phòng điều trị tại bệnh viện.

Cô dọc theo hành lang màu than chì đi tới cuối cùng, dừng bước trước phòng bệnh thứ hai từ dưới đếm lên, gõ cửa, ló đầu nhìn xung quanh một chút, mới mở cửa đi vào.

“Hôm nay anh thấy thế nào?”

Cô đặt bình giữ nhiệt trên ngăn tủ nằm cạnh giường bệnh, treo áo khoác lên, sau đó lấy canh gà chứa trong bình thật cẩn thận đổ ra, bung đến khung bàn ăn ở trên giường.

“Em không cần mỗi ngày đều hỏi anh câu này. Cám ơn.” Diệp Vịnh Hi đẩy gọng kính trên mũi, cúi đầu ăn canh.

“Em hy vọng anh mau chóng khỏe lại, em mới giảm bớt một chút trách nhiệm.” Chung Trinh nói nửa đùa.

“Thế thì bây giờ em có thể đi rồi, chỉ cần mỗi ngày cô thưởng cho anh một bát canh như vậy là đủ rồi.” Anh ta cũng hóm hỉnh trả lời.

Ông lão ở giường bên cạnh kéo màn ra, nhìn bọn họ cười ha ha: “Cô bé, qua đây đưa canh cho bạn trai à.”

Chung Trinh dốc sức nhịn xuống nỗi xung động muốn trợn mắt, hai tuần nay cô giải thích quá nhiều lần, nhưng ông lão vẫn cố chấp cho rằng bọn họ là một đôi.

Diệp Vịnh Hi cười cười, thấp giọng nói: “Lần sau gọi bạn trai em cùng đến thăm anh, ông ấy sẽ không nói thế nữa.”

Khuôn mặt Chung Trinh lập tức âm đạm, cô ngồi trên chiếc ghế nằm cạnh giường, im lặng không nói lời nào.

Diệp Vịnh Hi có lẽ phát hiện mình không cẩn thận bắt được chỗ đau của cô, anh ta khó xử gỡ đầu, hỏi: “Ừm...anh ta vẫn chưa tới tìm em?”

Chung Trinh gật đầu, tâm trạng sa sút.

Tối hôm đó, khi cô lao ra con đường, là Diệp Vịnh Hi ở sau lưng kéo cô lại, bởi vì quán tính quá lớn, bọn họ đều ngã xuống đất, cô ngất đi, anh ta đụng vào cửa xe ở ven đường, đùi phải bị gãy xương.

Thi Tử Sinh đưa bọn họ đến bệnh viện, lúc cô tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt sốt ruột của anh, biểu tình trên mặt anh, cả đời này cô không quên được.

Anh nắm tay cô, nhắm mắt lại, giống như nói trong lòng: cảm ơn trời đất.

Khi đó cô còn ngây thơ suy nghĩ, may mà anh không sao!

Ba mẹ cô đều đến đây, tuy rằng bác sĩ nói rằng cô bình yên vô sự, nhưng mẹ vẫn kiên trì bảo cô về nhà ở, ít nhất, trước khi qua tết âm lịch, phải ở tại chỗ bọn họ có thể nhìn thấy. Lúc rời bệnh viện, cô rõ ràng nhìn thấy trên khuôn mặt rất ngầu của Thi Tử Sinh loáng thoáng lộ ra vẻ không nở, cô tưởng rằng anh sẽ đến thăm cô, hoặc là ít nhất gọi điện cho cô, nhưng anh không làm gì cả.

Cha mẹ của Diệp Vịnh Hi không ở bên cạnh, bọn họ phải chăm sóc ông cụ trong nhà, hơn nữa ba Chung Trinh đích thân gọi điện cam đoan sẽ chăm sóc tốt cho anh ta, thế nên trọng trách “báo ân” này rơi vào người Chung Trinh.

Trên thực tế, cô biết Thi Tử Sinh suy nghĩ cái gì, anh nhất định cho rằng Diệp Vịnh Hi cứu cô, bởi vậy cô nên ở cùng anh ta.

Đây là một phần logic vô lý cỡ nào!

Nhưng cô không muốn mất mặt đi tìm anh, cô biết phụ nữ cũng cần có lúc phải chủ động, nhưng không phải hiện tại.

Ăn xong bữa trưa, Chung Trinh từ bệnh viện đi ra thì đã hai giờ trưa. Lá cây ngô đồng rơi rải rác trên ngã tư đường gần như không có mấy người, ánh mặt trời ảm áp bao phủ trên đầu, lúc này, cô vốn nên cùng anh chàng kia nằm trên giường xem tivi, nhưng bây giờ lại một mình đi trên đường không có điểm đến.

Năm mới của anh trải qua thế nào? Cũng buồn rầu giống như cô sao?

Đi qua chỗ rẽ, người lập tức nhiều lên, đa số là người yêu hoặc vợ chồng, trong tay đang cầm hoa, tươi cười đi ngang qua. Chung Trinh bỗng nhiên nhớ tới hôm nay là lễ tình nhân... nhưng lễ tình nhân này đối với cô, cũng quá bi thảm rồi.

Khi về đến nhà thì đã chập tối, mẹ đang bận rộn ở phòng bếp, ba gọi cô vào phòng sách, ngữ khí ôn hòa hỏi: “Tình hình Vịnh Hi thế nào?”

“Tốt lắm. Bác sĩ nói cuối tuần này có thể xuất viện, về nhà nghỉ ngơi hai ba tháng, nếu không có gì bất ngờ thì có thể tháo thạch cao.”

“Sẽ có di chứng chứ?”

“Chuyện này con không biết,” Chung Trinh sờ mũi, “Bác sĩ chưa nói.”

“Sao con chẳng quan tâm đến nó chút nào...” Ba quở trách liếc nhìn cô, “Người ta cứu con một mạng.”

“Sao lại không quan tâm, bây giờ con quan tâm anh ấy còn hơn quan tâm ba và mẹ đấy...”

“Con nói hay lắm!”

“...”

Cô mím môi, xoay người muốn ra ngoài, ba bỗng nhiên gọi cô lại: “Quay lại!”

“?”

Lần đầu tiên ở trước mặt cô, biểu hiện của ba hơi mất tự nhiên, ông ho

nhẹ mấy tiếng, trầm thấp nói: “Một chuyện là một chuyện, Vịnh Hi cứu con, con nên quan tâm chăm sóc nó. Nhưng mà, nếu con dám làm ra chuyện gì có lỗi với thằng nhóc kia, ba sẽ không tha cho con.”

“... ‘thằng nhóc kia’?”

Ba trừng mắt liếc cô: “Chính là thằng nhóc họ Thi kia.”

Chung Trinh kinh ngạc mở to mắt, qua hồi lâu, mới từ trong cổ họng thốt ra một câu khó hiểu: “Không phải ba không hài lòng về anh ấy sao?”

“Ai nói...” Ba lại trừng mắt nhìn cô, sau đó xua tay, ý bảo cô có thể ra ngoài.

Chung Trinh trở về phòng mình, chán nản ngã trên giường, hiện tại cho dù ba chìa tay ra, tên Thi Tử Sinh kia cũng không nhất định sẽ nhận... Haiz, rốt cuộc đây là thế giới như thế nào?!

Cô nhìn đồng hồ cát ở tủ đầu giường, tiện tay cầm nó đảo lại đặt trên bàn tay, hạt cát nhỏ bé màu xanh biếc chảy qua cổ chai nhỏ hẹp. Đồng hồ cát là một dụng cụ tính thời gian, thế nên hạt cát chảy không ngừng cũng là thời gian.

Cô ngây ngốc suy nghĩ, có lẽ khi hạt cát chảy hết, cái tên đàn ông chết tiệt kia sẽ đến tìm cô... Bỗng nhiên, cô có ý tưởng, đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu. Dưới đèn đường có bóng người thoáng hiện qua, ngoài cái đó, tất cả đều rất tĩnh lặng, thậm chí ngay cả đũa nhỏ bắn pháo cũng không có.

Cô sụp bả vai, cảm thấy mình quá ngây thơ rồi, Thi Tử Sinh sẽ không làm loại chuyện như vậy, anh cũng không phải là người sẽ lặng lẽ chờ đợi dưới cửa sổ. Nghĩ đến đây, trong lòng cô dâng lên một nỗi mất mát, rốt cuộc anh coi cô là cái gì?

Một món đồ chơi ư? Bởi thế nên được thưởng cho người đã cứu cô?

Cô xoay người rời khỏi cửa sổ, không nhìn thấy dưới đèn đường kia là tàn thuốc chi chít khắp nơi, trong đó có một cái vẫn chưa tắt.

Sáng mừng sáu, đến phiên Chung Trinh trực ban, sau khi trải qua lần đó mắc lỗi gần như gây ra bất trắc, cảnh trưởng tạm thời sắp xếp toàn bộ ca trực của cô ở tại sở cảnh sát. Vào lúc mừng năm mới, chưa đến vạn bất đắc dĩ, thì không ai muốn tới sở cảnh sát, thế nên cả buổi sáng đều rất rảnh rỗi.

Giữa trưa ăn uống xong, cô muốn đến nhà sách gần đây mua một quyển sách, mới ra khỏi văn phòng, trước mặt có người đi tới, cô nhìn kỹ, nói không nên lời.

“Chị dâu.” Thi Tử Mặc kính cẩn lễ phép, tại hành lang không một bóng người ném ra một trái bom hạng nặng.

“A...” Chung Trinh nắm tay cô đi vào văn phòng, sau đó đóng cửa lại.

Thi Tử Mặc đứng trước cửa sổ, vẻ mặt nghi hoặc, lần đầu tiên Chung Trinh phát hiện, đôi mắt cô còn có cái mũi thẳng tắp kia lại giống Tử Sinh y như đúc.

“Muốn, muốn uống trà không...”

“Chị không cần khách sáo.” Tử Mặc lộ ra một nụ cười thân thiện.

Chung Trinh lúng túng đứng đó, không biết nên nói gì.

“Ừm...chị cãi nhau với anh em hả?” Im lặng một chút, Tử Mặc lại ném ra một trái bom.

Chung Trinh vượt đuôi ngựa, lắc đầu: “Không có.”

“...Vậy, chị không cần anh ấy sao?”

Cô ngồi vào chỗ của mình, khoanh tay lại, thế mà bắt đầu tức giận: “Là anh ấy không cần chị mới đúng!”

Tử Mặc chớp mắt, tuy rằng miệng không nói, nhưng rõ ràng không dám đồng ý với quan điểm của cô.

“Tại sao hai người bất hòa?”

“...Chuyện này phải hỏi anh ấy.” Chung Trinh thở dài, cảm thấy đàn ông thật sự không thể nói lý.

Lần thăm hỏi ngắn ngủi này của Thi Tử Mặc không có kết quả coi như một kết quả mà chấm dứt, trước khi đi Tử Mặc xoay người trịnh trọng nói: “Chị dâu, thật ra con người của anh em...tốt lắm.”

Chung Trinh không biết nên trả lời cô thế nào, càng không biết làm sao đáp lại câu “chị dâu” kia, nói không chừng, “chị dâu” của cô là người khác đó, nhưng nghĩ đến điểm này, Chung Trinh lại cảm thấy khó mà chấp nhận.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Chung Trinh và Thi Tử Sinh lại hết sức ăn ý duy trì sự im lặng với nhau, Chung Trinh là vì một hàm ý, Thi Tử Sinh là vì cái gì?

Có lẽ không ai biết.

Diệp Vịnh Hi xuất viện từ lâu, mỗi ngày ở nhà nghỉ ngơi khôi phục thật sự rất nhanh, một khi có thời gian thì cô sẽ đưa canh cho anh ta, bọn họ giống như hai người bạn, mà không phải một đôi nam nữ đã chia tay nói dối bản thân phải làm “bạn tốt” với đối phương.

Cô hỏi anh ta tại sao vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc anh ta lại xuất hiện ở phía sau cô, anh ta cũng hơi nghi hoặc gãi đầu, trả lời: “Thật ra...anh nghĩ em đã không chịu nhận cái nhẫn kia, thế anh đổi một món quà khác cho em, cho dù nói thế nào, dù sao anh cũng nợ em một phần tình cảm...”

“Ngày đó anh tới tặng quà cho em?”

Anh ta gật đầu: “Anh đến sở cảnh sát tìm em, có một vị đồng nghiệp nói với anh em trực ban ở chỗ gần đó, thế nên anh đến tìm. Ai ngờ lại gặp chuyện như vậy...”

“Cám ơn.”

“Em đừng quá cảm động,” Diệp Vịnh Hi gãi đầu, “Cũng không phải bởi vì nhìn thấy em anh mới cứu, trên cơ bản cho dù là ai gặp nguy hiểm như vậy, anh đều sẽ cứu.”

“Vậy em càng nên cảm ơn anh, em thay mặt nhân dân cảm ơn anh.”

Khi nói lời này, vẻ mặt cô bừng bình, anh hùng nằm trên giường lại bắt đầu dĩ đảo mắt.

Ngày cuối cùng của tháng giêng âm lịch, Chung Trinh ở cửa sổ cảnh sát gặp được hai người không nghĩ tới, Bao Vĩ và A Khổng.

“Có thể nói chuyện với cô không?”

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô nghe được Bao Vĩ lên tiếng nói chuyện.

Cô gật đầu, đi theo bọn họ vào quán bar của Bao Vĩ, bởi vì phải tới sau tám giờ tối mới bắt đầu kinh doanh, thế nên trong quán bar trống rỗng, đèn treo trên trần nhà mở lên hết, ngược lại trông khá giống quán cà phê.

Chung Trinh và A Khổng ngồi trên ghế đệm cao trước quầy bar, Bao Vĩ thì đứng sau quầy bar dùng rất nhiều nguyên liệu phức tạp pha chế thức uống.

“Là vậy,” A Khổng cất tiếng, “Chúng tôi nghĩ rằng Tử Sinh có vấn đề, hơn nữa trực giác của tôi nói cho tôi biết, là vấn đề về cô.”

“Anh ấy có vấn đề gì?” Chung Trinh nhướn mày, “Anh ấy hàng đêm phong lưu, mượn rượu giải sầu ư?”

“Vậy thì không.”

Biểu tình A Khổng giống như đang nói: cậu ấy sao có thể như vậy?

Chẳng biết tại sao, Chung Trinh hơi thất vọng, hóa ra không có cô, Thi Tử Sinh vẫn sống bình thản như trước.

“Vậy anh dựa vào gì nói anh ấy có vấn đề, dựa vào gì nói liên quan tới

tôi?” Cô không khỏi mất kiên nhẫn.

“Cô biết không,” A Khổng tỏ vẻ lo âu, “Cậu ấy bỗng nhiên không hút thuốc.”

“...Có lẽ anh ấy nhận ra hút thuốc tổn hại đến cơ thể.”

“Tôi hỏi cậu ấy tại sao, cậu ấy chỉ nói hút đủ rồi.”

“Có lẽ anh ấy nói thật.”

“Không,” A Khổng lắc đầu, “Thi Tử Sinh mà chúng tôi quen biết không phải như thế. Cậu ấy không phải là Thi Tử Sinh mà chúng tôi quen biết.”

Lời của anh ta vừa lặp lại vừa trúc trắc, nhưng Chung Trinh nghe ra được, anh ta thật sự lo lắng.

Thế là cô mím môi, thấp giọng nói: “Chúng tôi không có cãi nhau, chúng tôi chỉ là...anh ấy không cần tôi.”

“Không thể nào!” A Khổng gần như hét to, khiến Bao Vĩ và Chung Trinh cùng nhú mày.

“Là thật đó,” cô hơi nhụt chí, “Sau khi tôi xuất viện, anh ấy không tới tìm tôi nữa.”

“Nhưng mà...khi cô xảy ra tai nạn, cậu ấy quả thật sắp điên rồi, đôi mắt không có tiêu điểm, từ trước tới giờ chúng tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy trông như vậy...” Anh ta và Bao Vĩ trao đổi một ánh mắt, đối phương tán thành gật đầu.

“Tôi nghĩ có lẽ anh ấy nghĩ rằng có người đã cứu mạng tôi, bởi vậy anh ấy nên tặng tôi cho người kia.”

“...” A Khổng và Bao Vĩ lại kinh ngạc trao đổi một ánh mắt, cuối cùng đưa ra kết luận, “Cái này thật có chút giống tác phong của cậu ấy.”

“...” Chung Trinh cười khổ một cái, càng cảm thấy nản lòng hơn.

“Nhưng điều này thì thế nào?” Bao Vĩ vẫn không lên tiếng chột nói.

“?”

“Cậu ấy không đi tìm cô thì cô đi tìm cậu ấy thôi.”

“Nhưng mà...”

“Đừng vì thể diện làm ra chuyện ngốc nghếch,” Bao Vĩ nói trúng tim đen, “Chỉ cần cô nghĩ lại, nửa đời sau muốn ở cùng thể diện hay là ở cùng cậu ấy, thì rất dễ dàng lựa chọn.”

“...”

Cô nhìn người đàn ông kiếm lời trước mặt, trong lòng có gì đó đang chộn rộn.

Bao Vĩ đặt một ly thức uống màu vàng nhạt pha lẫn màu hồng nhạt đặt trước mặt Chung Trinh: “Hôm nay cậu ấy không đến quán bida, hình như bị ốm.”

Chung Trinh lặng lẽ đứng dậy, nói tạm biệt với bọn họ, sau đó xoay người rời khỏi.

A Khổng nhìn bóng lưng cô, nói: “Cậu đoán xem cô ấy có đi không?”

“Có lẽ đi...”

“Tôi bỗng nhiên rất cảm động thay bản thân mình...” Anh ta vừa cầm lấy ly nước Chung Trinh không uống, vừa khụt khịt mũi.

“?”

“Tôi lại đối tốt với bạn bè như vậy, quả thật có thể nói là giúp bạn không tiếc cả mạng sống...”

Bao Vĩ liếc mắt khinh thường, lấy lại cái ly trong tay anh ta, rồi xoay người bỏ đi.

Chung Trinh đứng trước cửa căn hộ của Thi Tử Sinh, giơ tay lên mấy lần muốn gõ cửa, nhưng đều buông xuống.

Cô luôn là một người dứt khoát, cho dù thời khắc bi thương nhìn thấy bạn trai phản bội, đều có thể đủ dứt khoát kiên quyết xoay người đi, nhưng đối mặt với Tử Sinh, cô lại thường thiếu chút định lực.

Ngay lúc cô do dự, cánh cửa bỗng nhiên mở ra, Thi Tử Sinh đứng đó, trông gầy một chút, trên mặt anh mang theo kinh ngạc và bất ngờ mừng rỡ, có điều Chung Trinh cố chấp cho rằng, hình như phần bất ngờ mừng rỡ nhiều một chút... Một hồi im lặng đáng sợ trôi qua, cô rất cuộc cố lấy dũng khí: “Bao Vĩ nói hôm nay anh không đến quán bida, có lẽ là ngã bệnh...”

“Anh không bệnh.” Anh trả lời như đinh đóng cột, nhưng âm thanh lại khàn khàn.

Cô cúi đầu nhìn mũi chân của mình, trong lòng không nói được có cảm nhận gì, cô hơi hối hận về sự lỗ mãng của mình, sẽ bị anh coi như đồ ngốc sao?

“Em...có khỏe không?” Anh rất cuộc lên tiếng hỏi cô.

Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói: “Em và Diệp Vịnh Hi ở bên nhau.”

Không ngoài dự liệu, cô nhìn thấy được vẻ đau đớn trong mắt Tử Sinh, khoảnh khắc ấy, đôi mắt anh không có tiêu điểm, giống như A Khổng đã nói, cô chưa từng thấy anh như vậy.

“Em còn chuẩn bị kết hôn sinh con với anh ấy,” cô nói tiếp, trong âm thanh có vẻ hờn giận quật cường, “Giờ anh hài lòng rồi chứ?!”

Anh nhíu mày, nhìn kỹ ánh mắt cô, bỗng nhiên nắm lấy cằm cô, cắn răng nói: “Em đùa giỡn với anh?!”

“Là anh đùa với em thì có...”

Những lời này vừa thốt ra, nước mắt cũng chảy xuống theo. Giống như uất ức của hơn một tháng trời đều được phóng thích vào thời khắc này,

cô đã sớm dỗi theo trái tim anh, nhưng chuyện tới trước mắt, anh vẫn đẩy cô ra ngoài, cô hận anh, hận không thể bỏ đầu anh ra, nhìn xem bên trong có những gì.

Tử Sinh ngỡ ngác chớp mắt, nhất thời lại không nói nên lời. Anh thả ra ngón tay nắm cầm cô, vụng về lau nước mắt trên má cô.

Cô thấy anh im lặng, khóc càng dữ hơn, anh kéo cô vào trong, trở tay đóng cửa lại.

Ánh sáng trong phòng rất mờ, anh nâng khuôn mặt cô, rồi cuộc chậm chậm đặt đầu cô lên ngực: “Đồ ngốc, hôm đó tại sao em bỗng nhiên lao ra...làm anh sợ muốn chết.”

“Em nghĩ cái tên đầu trọc kia muốn đánh anh...” Cô nức nở.

“ ... ”

“Em vội vàng muốn cứu anh mới lao ra...sau đó hẳn có đối phó với anh không?”

Tử Sinh cười khổ một cái, bất đắc dĩ trả lời: “Cảnh sát Chung, trên thực tế, lúc ấy hẳn chỉ cho anh xem ‘con châu chấu’ hẳn nuôi lâu rồi...”

“Gì cơ?” Chung Trinh ngẩng đầu, không lo khuôn mặt thê thảm nước mắt lẫn nước mũi, cô chỉ không hiểu, một tên trùm xã hội đen tại sao lại mang theo vật kia bên người... Anh nhìn ánh mắt cô, đỡ khóc đỡ cười, kéo góc áo lên lau qua loa khuôn mặt cô mấy cái, “Hôm đó là anh gọi hẳn đến, nói rõ ràng với hẳn anh không mang đến uy hiếp gì đối với hẳn, tốt nhất về sau nước giếng không phạm nước sông, vả lại cuối cùng hẳn hiểu rất rõ điểm này.”

“ ... ” Nhưng mà cảnh trưởng nói khẳng định bọn họ muốn đàm phán... “May mà em không sao, bằng không anh tìm người xử hẳn.” Anh nói kiên quyết.

Chung Trinh sững sốt vài giây, chất vấn: “Vậy tại sao anh không đến tìm em?”

Khuôn mặt Thi Tử Sinh trầm xuống, nghĩ ngợi một lúc, mới rụt rè cất lời: “Anh nghĩ...có lẽ em sẽ lựa chọn lần nữa.”

“Lựa chọn?”

“Anh biết, khi chúng ta ở bên nhau, là anh ép em khuất phục. Lúc ấy em không nói không muốn, anh coi như em bằng lòng. Nhưng ngày đó trên đường đưa em đến bệnh viện, anh bỗng nhiên nghĩ thông suốt...” Anh mím môi, ánh mắt thoáng đỏ lên, “Chỉ cần em sống tốt, sống vui vẻ, với anh như thế là đủ rồi.”

Cô rất muốn mắng người, không có anh, cô làm sao vui vẻ chứ?

“Cho nên anh nghĩ...anh ta cứu em, em cũng có thể sẽ chọn anh ta...”

“Thi Tử Sinh!...”

Cô dám mạnh anh một quyền, dùng toàn bộ tinh túy học được ở lớp phòng thân tại trường cảnh sát lấy ra sử dụng.

Anh cắn răng chịu đựng, lùi một bước, đứng im không hé răng.

Hai người giằng co, nhíu mày nhìn đối phương, không ai có ý nhượng bộ. Một lát sau, Tử Sinh rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, nói: “Anh nghĩ...nếu em thật sự chọn anh thì sẽ tới tìm anh.”

Chung Trinh che miệng lại, không cho mình khóc thành tiếng: “ Nhưng em tưởng rằng anh không cần em...”

“Sao lại như thế được...” Giọng anh khàn khàn, có lẽ là hết sức nhẫn nại, thế nên không để mình nói thêm lời nào. Một lát sau, anh rút cuộc vươn tay ôm cô vào lòng, hôn trán cô, hai má cô, lần này đến lần khác, trong dịp dàng pha lẫn một ít cuồng dã.

Chung Trinh nhắm mắt lại, nước mắt vẫn còn chảy, nhưng cô độc và bi thương trong lòng đã xóa tan từ lâu, có lẽ cô nên cảm ơn anh, bởi vì lần đầu tiên cô ngu dại muốn buông thả bản thân lại gặp được anh. Anh khiến cô cảm thấy tất cả những gì mình trả giá đều đáng cả.

Anh chưa từng nói ba chữ kia với cô, nói không chừng, sau này vĩnh viễn cũng không nói, nhưng cô đã đọc được từ lâu — từ trong mắt anh.

“Này,” Chung Trinh vùi mặt trước ngực Tử Sinh, quệt lung tung mấy cái, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, “A Khổng nói anh không hút thuốc là sao?”

“Bởi vì anh xem một bộ phim phóng sự về hút thuốc, người ở đó bị chết rất thảm, cho nên anh nghĩ cai thuốc sẽ tốt hơn.”

“À...” Thế mà bị cô nói trúng rồi.

“...”

“Vậy nếu em không đến tìm anh, anh định kéo dài nữa sao? Nói không chừng, em thật sự chọn Diệp Vịnh Hi thì sao?”

Anh nhú mày, như là do dự có nên nói không, cuối cùng anh ho nhẹ một tiếng, biểu tình dụi dằng mà vô tội: “Trên thực tế...anh đang định đi tìm em, nhưng ai ngờ vừa mở cửa ra, em đã đứng ở cửa...”

-Hoàn-

LINK Truyện:

Bạch Dương & Sư Tử <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bach-duong--su-tu-3699342.html>

LINK Chương này:

Chương 46: /Ngoại truyện/ Đồng hồ Cát 10

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/bach-duong--su-tu-3699342/chuong-46.html>